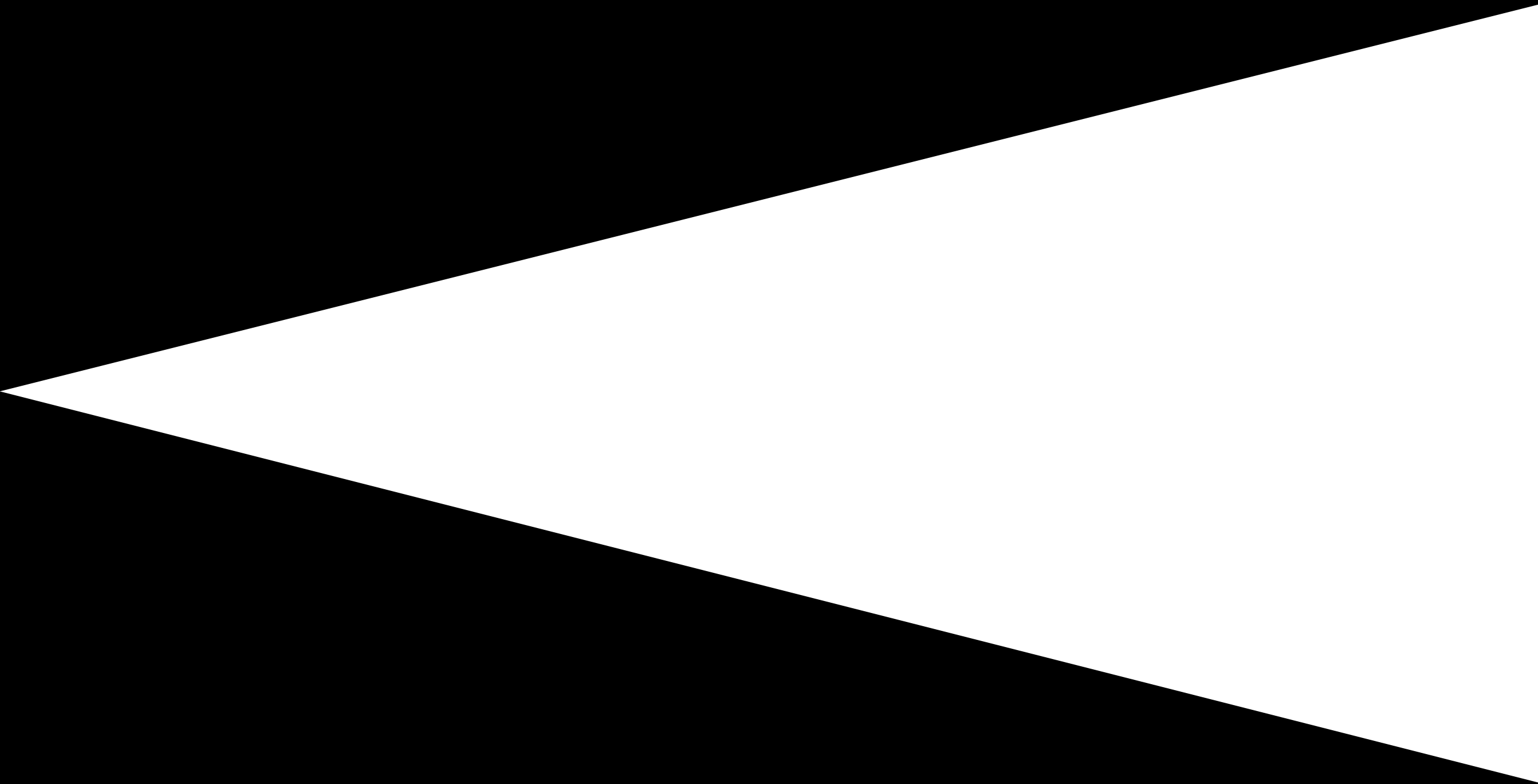

JAN HOLTMAN

**SPRING
KUSSEN**

KOCHXBOS PUBLISHERS AMSTERDAM

FEEST	6
ETENSTIJD	8
DE OUDE BOKSER	10
DE DOOD	12
ANDERE TIJDEN	14
IRONIE	16
ARNO	18
ARTISTIEKE MENINGSVERSCHILLEN	20
DAAROM LUL	22
KLOOTZAK	24
ENGE WITTE MAN	26
DE SCHRIJVER	28
DE VAL	30
LIJM	32
BUIKSLATERMEER	34
VERBETERPUNTJE	36
HET ZEBRAPAD	38
GELUKKIG NIEUWJAAR	40
TESTAMENT	42
NOOIT MEER	44
LIEFJE	46
DOELWIT	50
MAN VAN ZES MILJOEN	52
TELEVISIEKOK	54
PLAYMATE	56
RUIMTEGRUIS	58
MADIWODO	60
DE VREEMDELING	62
JAZZ	64
PANIEKAANVAL	66
NIEUWE VRIENDIN	68
MET DE TREIN NAAR ZANDVOORT	70
NATTE CONFETTI	72
DE VOEDSELBANK	74

JAN HOLTMAN

SPRINGKUSSEN

FEEST

Gerard heeft haar uit zijn neus
bij Anja vermoed ik mos tussen de tanden
bij Sieuwert vind ik het niet fijn zijn voeten te zien
Theo stopt al jaren zijn buik in zijn broek
Gijs lult te veel en zijn vrouw is een chagrijn
bij Joep hoop ik dat hij zijn bek houdt
en bij Ria eigenlijk ook

Het echtpaar Goossens stinkt uit z'n muil
hij naar knoflook en zij naar wijn
Bart is gewoon een vervelende vent
en op Bram zit helemaal niemand te wachten
ook Bram zelf niet
om nog maar te zwijgen over Leo Bert en Paul

Nou
dan heb je ook nog Riek
zij tapt bier zonder schuim
en als ik er wat van zeg
ben ik gelijk weer die zeikerd
die over alles en iedereen
een mening heeft

ETENSTIJD

8

Vroeger toen ik nog klein was
en trambestuurder wilde worden
met een mooie grote zegelring
een snor en een permanentje
ik voetbalplaatjes spaarde
en jij altijd alle plaatjes had
die ik niet had
je met een bal vriendjes maakte
en de buurman de bal lekstak

Waar om zes uur alle moeders
uit het raam hingen
Raymond eten
Marcel eten
Luuuuuk
Arjan Erwin eten

Ja vroeger
ik denk nog vaak aan vroeger
waar altijd één raam was
dat niet openging
waar geen moeder uithing
dat van ons
want bij ons
aten we meestal
wat later

DE OUDE BOKSER

Wie maalt er nog
om de dood
van een oude bokser
iedereen zit in therapie
of op salsadansen
en als dat het niet is
staan ze in de file
nooit vragen ze zich af
wat was nou eigenlijk
mijn favoriete uitzicht
als kind
en hadden ze dat ook
in braille

DE DOOD

Soms
denk ik
dat ik elke dag
wel
een beetje sterf
En soms
denk ik ook
Joh
dat overkomt
mij niet

ANDERE TIJDEN

Berrie was nog uit de tijd dat er gewoon beton lag onder het klimrek.

De schoolmeester nog combinatiestoten uitdeelde bij een verkeerde opmerking.

Er gewoon nog lood zat in de waterleiding en asbest in je plafond.

Tevreden rokers nog geen onruststokers waren en het gemiddelde gebit eruitzag als het pissoir in een nachtcafé.

Mannen nog naar een feministisch congres gingen om hun overhemd te laten strijken.

Er nog geen kindersluitingen waren en de terpentine gewoon onder in het keukenkastje stond naast de limonade.

Een simpele tijd waarin alleen vrouwen ongesteld konden worden en iedereen een liter volle melk per dag dronk.

En nu lag hij hier.

In een andere tijd.

Inmiddels al een uur onder de douche zijn huid nat en breekbaar.

De leerlingverpleegster was hem vergeten.

Toen zijn dochter verhaal kwam halen vond Berrie het wel best.

Zag hij haar ook weer eens.

Dat was ook al gauw weer een jaar geleden.

De band was niet hecht.

Nooit geweest. Hij was eigenlijk alleen maar aan het werk geweest toen ze kind was.

Net als zijn eigen vader.

Die had hij ook niet gekend.

Maar ja. Wat wil je.

Het waren andere tijden.

IRONIE

Ironie
is waardeloos
nutteloos
doet mensen
onnodig pijn
moest en gaat
verboden worden
want woorden
zijn geweld
Oh ironie
je dagen
zijn geteld

ARNO

Ooit stond ik in de hipste disco van de stad mijn zegeningen te tellen omdat ik als zestienjarig scholietje de portiers had weten te verschalken.

Losjes gedrapeerd tegen de spiegel stond ik in een van mijn opa gejat colbert met een halve pot Murray's in mijn haar mezelf fier te presenteren aan een wereld die absoluut niet geïnteresseerd was. Dit alles nonchalant spelend met een zippo die in mijn broek benzine had gelekt zodat mijn ballen in de fik stonden.

Na een paar pilsjes om de moed te verzamelen was ik niet verder gekomen dan dat ik iemand aan had durven kijken.

Het was op dit moment dat de deuren openzwaaiden en alles in slow-motion ging.

Vergezeld door twee dames van de nacht kwam hij binnen.

Aan iedere arm één.

Beiden gekleed om zo veel mogelijk schade aan te richten.

Zelf droeg hij een onberispelijk donkerblauw pak met een bordeauxrood pochet.

En dan niet het pak van de zakenman maar dat van de nacht.

Hier kwam iemand binnen die alles was wat dit scholietje op zijn meest stoute momenten in het diepst van zijn ziel dacht te zijn.

Tot de harde realiteit zich 's ochtends aandiende in de spiegel bij het tandenpoetsen.

In de bus met een hardnekkige buslul en natuurlijk bij natuurkunde waar ik de domste van de klas was.

Maar op een dag zou ik hem er uit laten.

Mijn innerlijke Arno.

Diva der diva's.

20 **ARTISTIEKE MENINGSVERSCHILLEN**

Na de laatste jaren
In zijn hoofd
Als een concierge
Zonder sleutelbos
Door eindeloze gangen
Te hebben gedwaald
Is de dichter Jan Holtman
Wegens verre gaande
Artistieke meningsverschillen
Uit elkaar gegaan

Was hij eens de prins
Van zijn generatie
De man wiens woorden
Werelden deed verkrummen
Gelijk harde boter
Op verse beschuitjes
Helaas mensen
Hij is niet meer
Volgens het persbericht
Gaat Jan verder
En zal Holtman zich beraden
Op de verdere toekomst

DAAROM LUL

Waarom was je nooit lief
voor jezelf
geen talent voor geluk
zei je
in die ouwe jas
en die tas van de Dirk
bij de tramhalte
zag ik je al verder
dan de halte daarvoor

soms zei je niets
en dan juist weer te veel
waarom gaf je jezelf
zo weinig
en alles wat niet goed
voor je was

maar ja
wat heeft het voor zin
steeds vaker denk ik
nou klink ik net als jij

daarom lul
wees eens lief voor jezelf

KLOOTZAK

Vanavond gebeurde het ondenkbare.
Een vriend van me had succes waar ik bij stond.
Ik stond erbij en ik keek ernaar zeg maar.
En deed helemaal niets om het te voorkomen.
Slappe lul die ik ben.

Eenmaal thuis at ik voor de TV de meest liefdeloze
pizza ooit door een Marokkaan gebakken terwijl
de mozzarella als verbrand plastic aan mijn kin hing.

Daarna at ik zoveel chocola dat ik mijn lippen
niet meer over mijn tanden kreeg.

In een laatste poging te kalmeren keek ik nog wat
porno waar meisjes die Svetlana heten hun handjes
net niet om de aangeboden vleeswaren kregen.

Maar zelfs dat mocht niet baten.
De klootzak.

ENGE WITTE MAN

Als ik nou eens niet naar de wereld kijk.
Misschien dat hij mij dan ook niet ziet
en bestaan ze niet.
Klagende gitaarmeisjes met een dubbele achternaam.
Vrouwen die na drie wijntjes vinden dat ze eigenlijk
een hele gekke meid zijn.

Ouwe mensen want die ruiken raar.
Mensen die nog steeds keihard het bestaan
van zwarte Piet ontkennen.
Mensen voor wie geloven zeker weten is.
Mensen die beledigd zijn namens een ander.
Buren die tijdens de seks schreeuwen
als een Argentijnse voetbalcommentator
bij een doelpunt.

Mensen die inschikkelijkheid eisen.

Boze mensen want die maken me boos.
Mensen die niet kunnen dansen en daar
een halve dansvloer voor nodig hebben.
Mensen die zich op thuisfeestjes uitroepen tot dj.
Mensen die geen schroefjes overhouden
na het in elkaar zetten van een Ikea-meubel.

Mensen die de ene keer wel gedag zeggen
en de andere keer weer niet.
Mannen met baardjes en tietjes die speciale
biertjes drinken en vaak fakking chill zeggen.
Mensen bij helpdesks die praten in een
uitgestorven dialect.
Wonderwall.

Mensen die meezingen met Wonderwall.
Mensen op makkelijke schoenen die niet in
God geloven maar wel vinden dat er iets is.
Mannen met een roze broek, bruine schoenen
en leren lapjes op de ellebogen die graag
en veel chapeau zeggen.
Eddie Vedder die zingt.
Eddie Vedder die niet zingt.
Mensen die in de stiltecoupé niet kunnen
wachten tot er iemand te hard de krant leest.

Mensen die meer van dieren dan mensen houden
en daarom met vier Afghaanse windhonden op
drie-hoog in de Javastraat wonen.
Mensen die vinden gelijk te hebben omdat
ze in een lange traditie van andere idioten staan.
Boa's die met het enthousiasme van pas gepromoveerde
kampbewakers op het perron staan.

Mensen die vinden dat de democratie niet
goed werkt als zij hun zin niet krijgen.
Ouwe mensen want die nemen te veel plek in.
Mensen die niet tegen John Coltrane kunnen
en Kind Of Blue een meesterwerk vinden.
Mensen die graag zomaar aan je zitten.
Mensen die altijd wel eens piano hadden
willen leren spelen.

En natuurlijk het absolute dieptepunt.
De Marianentrog der menselijke natuur.
De enge witte man die vindt dat vroeger
alles beter was.

DE SCHRIJVER

Ik wil mezcal drinken en op wilde paarden rijden.
Woeste gedichten schrijven over mijn laatste delirium.
Ingevet met zeehondenblubber op een Russische
olietanker wodka drinkend Mussorgsky luisteren
de contouren van een vuistdikke roman gistend
in mijn hoofd.

Ik wil bij het vreemdelingenlegioen om er uit te
ontsnappen en eenmaal ontsnapt zwaar aan de heroïne
naakt op een oude Zündapp door Afrika rijden en hier
later de beruchte schelmenroman Ik Jan Holtman
over schrijven.

Verkleed als rabbi over pleintjes in Amsterdam-West
lopen en daar een indringend kamervragen oproepend
relaas over schrijven.
Uwe Fulminenz de Duitse polemist wiens vlijmscherpe
intellect en razende hyperbolen leidden tot een vroege
dood aan de hand van iemand die niet lezen slechts
reciteren kon.

Ik wil op een berg in Italië wonen en de hele dag in
fluwelen pyjama's met brokaten pantoffels rondlopen
mijn meesterwerken dicterend aan de plaatselijke
minderjarige homosexueel.

Of samen met mijn uitgeteerde vrienden somber
achter een fles absint voor me uit zitten staren
wetende dat ik pas na mijn dood ga verkopen.
En nu ik het er toch zo over heb.
Waard doet u mij eigenlijk nog maar zo'n fles.

Als u deze nog even wilt opschrijven.
Holtman is de naam. U weet wel.
Van de bundel Springkussen.

DE VAL

Ik zag hoe je viel
en ik zag hoe jij zag
dat ik zag dat je viel
je had het anders gewild
beter en netter
niet zoals dit
en ik kon je maar niet zeggen
dat ik van je hield
je zo mooi vond
hoe je daar viel
en dat ik
elke traan van je wang
af had willen kussen
maar het was al te laat
had ik maar niets gezien
dan was ik op tijd geweest
en jou
de schaamte bespaard

LIJM

Die stukjes mens

Die je elke dag weer

Bij elkaar veegt

En de deur uitstuurt

Op weg naar een dag
Dichterbij de dood
Die op het zebrapad lopen
Tegen de wind in fietsen
De bliksem horen
En de donder zien
In zilveren wolken
Achter je ogen
Die weten
Stukje bij beetje
Deze wereld breekt iedereen
Maar nu
Nog even niet
Want vandaag
Viel alles goed te lijmen
Zo goed

Dat je het bijna niet ziet

Tenzij je het voelt

BUIKSLOTERMEER

Eens was ik jouw alles
lieve kind
en hield je me stevig vast
als je van de wereld viel
in dromen
of nog wakker was
met de monsters onder je bed

en nu sta ik hier
je ouwe trouwe teddybeer
verloren
in de regen bij het vuil
halfblind en zwaargewond

als stille getuige van dingen
die voorbijgaan
ergens op een stoep
in Buikslotermeer

VERBETERPUNTJE

Regelmatig

Hebben vrouwen

Geprobeerd

Mij te verbeteren

En altijd

Heb ik gezegd

Geloof me nou

Dat lukt niet

Ik heb het zelf

Ook geprobeerd

HET ZEBRAPAD

Gerard stond al weifelend op de stoep voor het zebrapad.
De gestresste bakfiets was met een pleurisvaart doorgereden.
Annelore van Grinsveen had er ook niet veel in gezien te stoppen.
Zeker niet voor een witte man van middelbare leeftijd.
Meneer genoot al genoeg privileges.
Nee zeg en trouwens Pepijn moest opgehaald van de crèche.
Hij had een ander kind geslagen wat natuurlijk onzin is
want dat zou haar kind nooit doen.
Hij lag gewoon moeilijk in de groep omdat hij hoogbegaafd was
en de rest niet.
Gerard zag een groep stoned Spanjaarden recht op hem afdenderen
en deed weer een stap terug waarbij hij bijna geraakt werd door
een e-bike die voor het gemak maar aan de verkeerde kant had ingehaald.
Na enigzins beduusd weer tot zichzelf te zijn gekomen zag hij
een bejaarde dame die vriendelijk lachend een gebaar maakte
dat hij kon oversteken.
Hij voelde een golf van warmte over zich spoelen in de wetenschap
dat er ook nog goede mensen zijn in de wereld.
Vriendelijk lachend deed hij zijn duim omhoog en stak over.
Helaas had hij Elsbeth op haar nieuwe scooter niet gezien.

GELUKKIG NIEUWJAAR

Ik wens u allen
een gelukkig nieuwjaar
en vooral de slapeloze
die alleen nog maar
van slaap kan dromen
de zieke die ziek is
van het beter willen zijn

De bedelaar die vroeger
zelf nooit gaf
de sombermans die vergat
wat liefde vermag
de deelgenoot die het
allemaal zo anders zag

De reiziger die eigenlijk
liever thuis bleef
de god die ook maar
een mens bleek
en natuurlijk
de schrijver
die wel zo lang
tegen een wit vel
papier aankeek
dat het leek
alsof het terugkeek

TESTAMENT

Ik stond stil
bij comfortabele onbenulligheid
en hoe al het heilige
kritisch denken niet verdraagt
om het even wat men
heilig verklaart

dat zelfs de eeuwigheid
zijn einde kent
en drinken pas echt lekker is
als je dronken bent

dat er veel te veel goochelaars zijn
en lang niet genoeg tovenaars

dat het leven een oefening
in afscheid nemen is
en je recht hebt op jezelf

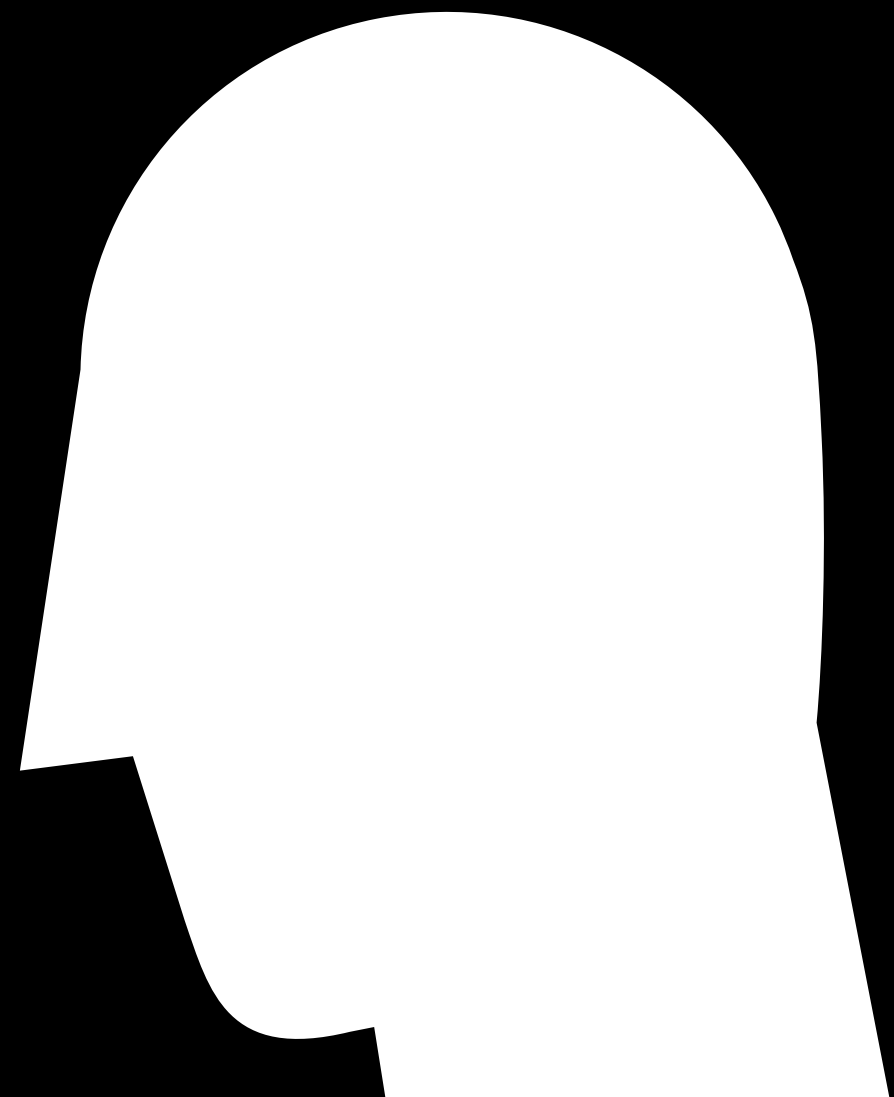
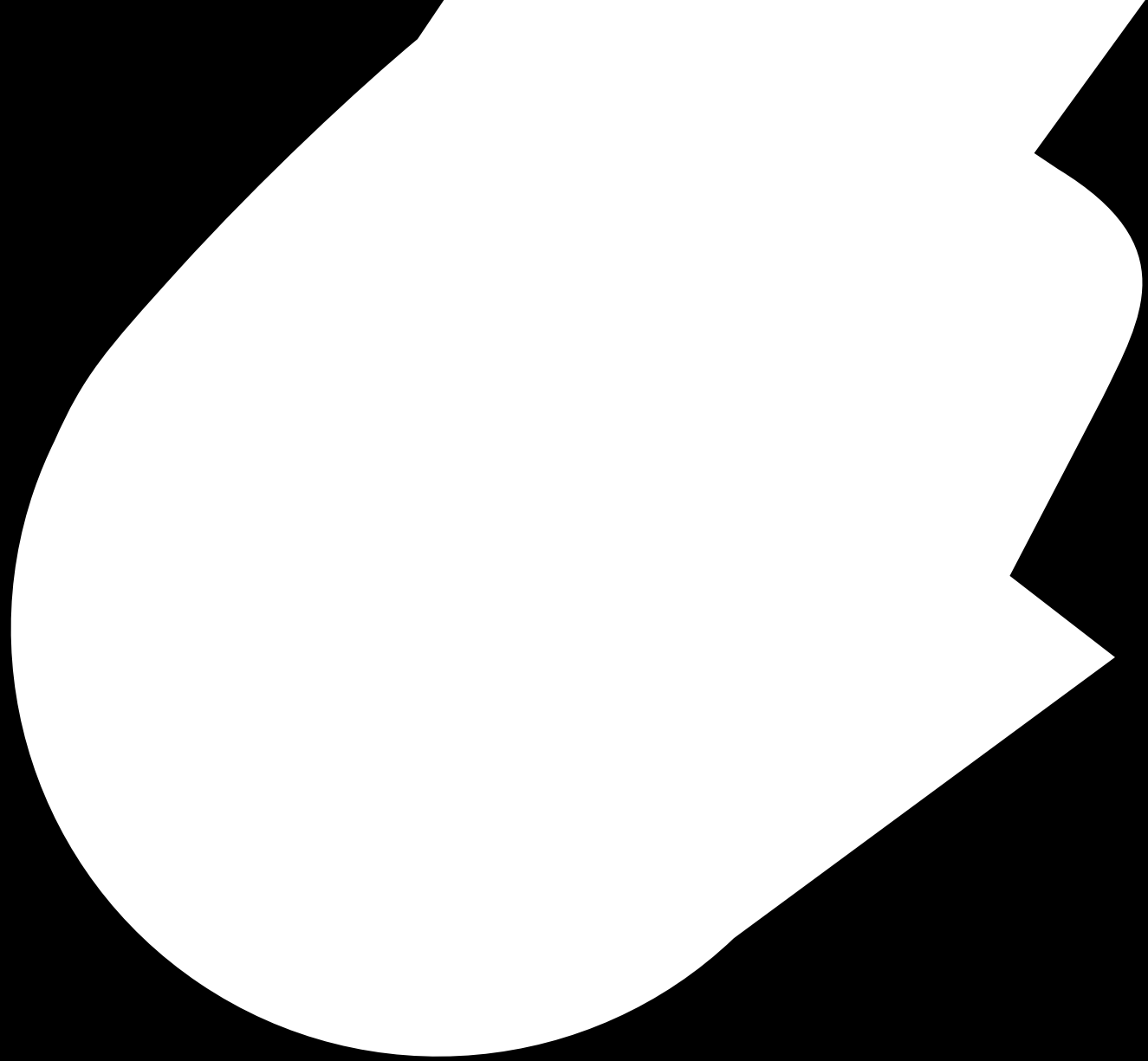
ongeacht

NOOIT MEER

Nooit meer in de lente
een duik in het water
en je ziel je ballen
en je pik voelen krimpen
te koud
maar niet kouder
dan vrouwen kunnen zijn

Nooit meer je hart laten breken
of hartjes breken
nooit meer drinken
en de weg niet vinden
lopen op de maan
door het bos en de sterren
midden in een weiland
koeien kijken
muzikant en stadsjongen
dat kon niet goed gaan

Nooit meer thaisticks en ping pong
maar ja als dat nou alles was
je won toch elke keer

DOELWIT

er is vast wel iemand
die aanlegt en raakt
precies in het midden
waar je denkt te leven
en er is vast wel iemand
die zoveel van je houdt
dat hij je missen zal

MAN VAN ZES MILJOEN

Vragen heb ik.
Bijvoorbeeld.
Hoeveel zou de man van zes miljoen
inmiddels waard zijn.
Of kunt u misschien ook niet rekenen en moet
ik dat maar aan iemand anders vragen
En waarom is diversiteit het credo
behalve als het ideeën betreft.

Voorts.
Is nuance nou het nieuwe extremisme
of ga ik dan te ver.
Is de maan überhaupt wel van kaas
of hebben ze daar ook over gelogen.

En eigenlijk.
Vraagt u zich nooit af.
Hoeveel is genoeg.
Of ben ik dat dan weer
en moet ik eens ophouden
met het stellen van al die vragen.

Nou misschien.
Dat kan.
Maar ik vraag het mij af.

TELEVISIEKOK

Ik zag hem samen met gids Phuc Yu
gebakken vleermuistongen eten op
een bergrichel in Cambodja.
Poedelnaakt in een billabong gesauteerde
koala-ballen naar binnen schuiven
met Kylie Minogue.
Zilveruggorilla's vlooien in Rwanda
terwijl de pythoncurry stond te pruttelen.
We zagen hem via satellietverbinding zijn
weg uit een zwemmende potvis eten of
zich ergens in Peru tegoed doen aan een
met cocabladeren ingelegde op laag vuur
gegaarde cavia.

En natuurlijk de meest besproken
uitzending waar hij in de Amazone
zijn tanden zette in de zojuist gespietste
geluidsman Dave de Bruin samen met
het stamhoofd van de net ontdekte
Ayritiaba-stam teneinde de goden
gunstig te stemmen.

En nu ligt hij hier.
Klaar voor zijn laatste reis.
Gestikt in een berenklauw met satésaus
bij snackbar Ruud uit Noord.
De opkomst was overweldigend geweest.
De camera in de kist werd niet door
iedereen op prijs gesteld maar de catering
was uitstekend.
Daar was iedereen het over eens.

PLAYMATE

Jaco hield van gevaarlijke vrouwen. Was hij niet de man die ooit La'teequa had getemd. De fourwheeldrive onder de seksverslaafde borderliners met de bodycount van een scherpschutter in een klokkentoren op Koningsdag.

Maar nee nu had hij Babs. Gevaarlijker dan een pinautomaat in een casino en Jaco wist het.

Sterker nog iedereen wist het en dat wond hem op. Ze had zelf geld. Overgehouden aan de scheiding met tech-miljardair Rex Ruthor die inmiddels weer begeleid op zichzelf mocht wonen na jaren met een fles jenever onder een brug in het Rembrandtpark te hebben gewoond.

Nou dat was een kolfje naar de hand van Jaco.

Zijn vader had hem gewaarschuwd zoon op een dag gaat het fout en ben je alles kwijt. Jaco had niet begrepen waarom hij zou moeten luisteren naar een man die nooit meer risico had genomen dan een keer met een volle blaas te zijn gaan slapen. Nou dat alles kon hij zich nu overdenken hier terug thuis bij zijn vader op zijn oude kamertje met de posters nog aan de muur.

Debra playmate van het jaar 1993 keek als vanouds weer verleidelijk lachend op hem neer.

RUIMTEGRUIS

Als je diep
van binnen
grijpt en mist
omdat het
er niet meer is
wat je eens
zo voor lief nam
en je in je hoofd
je hart je huid
en je vingers
in het luchtledige zwemt
als een astronaut
aan een navelstreng
op zoek naar waar
het ruimtegruis
de gaten sloeg
kijk dan nog eens goed
naar hoe de aarde draait
niet voor jou
maar simpelweg
omdat een wet
dat zegt

MADIWODO

Wekker wakker
knal nog ff
grijze regen
bus te laat
stuurse blikken
natte pakken
trappen vol
weer een dag
snel op weg
de toekomst in
's ochtends koffie
's avonds wijn
bord op schoot
dat ding weer aan
tandenpoetsen
slapen gaan
en daarna weer
van voor af aan

DE VREEMDELING

Als mimespelers
die uit een doos kruipen
wurmen zich
akelig kraaiende gedachten
door mijn ziel.

En waarom ook niet
want volgens mij
is het enige
wat jij en ik
nog gemeen hebben
in dit land.

Dat wij hier samen
schuilen
voor de regen.

JAZZ

Aan het parmantige tikken van hakken
op de houten vloer hoorde hij al dat zij het was.
Is liefde dan niets anders dan een bevestiging
die gewoonte wordt vroeg hij zich af.
Ze bestelde een vetvrij watertje met het glas apart.
Daar zat ze dan als de onverstoorbare ijspegel
die ze was.
De enige witte diversiteitsmakelaar die Nederland
rijk was.
Een vrouw waar je moeilijk nee tegen kon zeggen.
Een powergirl volgens sommigen een sociopaat
volgens anderen.
Had hij voorheen zo'n kleine twintig manieren
verzonnen om haar te vermoorden vandaag
kwam hij richting veertig.

Wat kijk je vreemd vroeg ze met het gebruikelijke dedain
na de serveerster tot tranen te hebben gebracht omdat
er volgens haar een vingerafdruk op het glas zat.
Prompt voelde hij de teller verder omhoog schieten.
Later die avond op de parkeerplaats toen hij haar Audi startte
en zij in het licht van de koplampen aan kwam lopen
voelde hij een vreemde sensatie in zijn rechtersvoet
en een tinteling in de onderbuik.
Gevolgd door het besef.
Maar ja wat dan.

Kees was jazzmuzikant en zonder vrouw
dus praktisch dakloos.
Eenmaal op weg naar huis liepen Kees zijn gedachten
in sync met de toerenteller die steeds verder in het rood liep.
Langzaam begonnen zich harmoniën in zijn hoofd
te ontvouwen.

Eenmaal thuis excuseerde hij zich en ging snel naar de piano
waar hij in één keer de jazzklassieker Under My Wheels schreef.

De enige keer dat ze ooit tegen hem zei.
Dat is mooi.

PANIEKAANVAL

In die geheime kamer
in mijn hoofd
waar ik alle bewijsmateriaal
ooit tegen mezelf verzameld
in stoffige dozen bewaar
daar hoorde ik laatst iemand lopen
en ik ben bang dat ik het was
want ik ben immers de enige
die de sleutel heeft

NIEUWE VRIENDIN

Sjaak heeft sinds kort weer
allemaal lekkere zeepjes
in zijn badkamer.
Plus een schaal met schelpjes
en steentjes.
Een roze pedaalemmertje
en wat geurkaarsjes.

Sinds kort heeft hij ook vaak wat
te doen op zijn vrije dag.
Laatst nog een lezing van
Deepak Chopra maar vanmiddag
naar een concert van haar beste
vriendin die kinderpsychologie
studeert en singer-songwriter is.

Hij is nu ook vegetariër en heeft
zijn heavy-metal-verzameling
weggedaan.
Eerlijk gezegd was hij daar
eigenlijk ook wel een beetje
uitgegroeid.

Zijn science-fiction-verzameling
staat op marktplaats en die
gitaar...

Nou die neemt eigenlijk ook wel
een beetje veel ruimte in beslag.
En nu die platen weg zijn kan die
stereotoren er ook wel uit.

Gelukkig ziet hij zijn vrienden
nog wel.
Al heeft ze liever dat ze niet over
de vloer komen.
Ze heeft het namelijk niet zo op
George en Paul.
Dan drinken ze IPA-biertjes
en noemen ze elkaar bro.

Nee.

Trouwens dat buikje mag er ook
wel eens af.
Daarom draagt hij nu ook geen
t-shirts meer maar een blouse.
Ze zegt dat het hem zo veel beter
staat.

...

Dat hij toch zo is opgeknapt
sinds hij met haar gaat.

**MET DE TREIN
NAAR ZANDVOORT**

Bilspleten tattoo kiloknaller
vlees tietten flip-flops
parfum ademnood zonnebrand
kauwgum opgefokt patat
conducteur breezer iq nihil

boa kapsalon gele golven

plastic zand koptelefoon

bal ruzie veel

En weer terug

NATTE CONFETTI

Als de liefde
uit elkaar flikkert

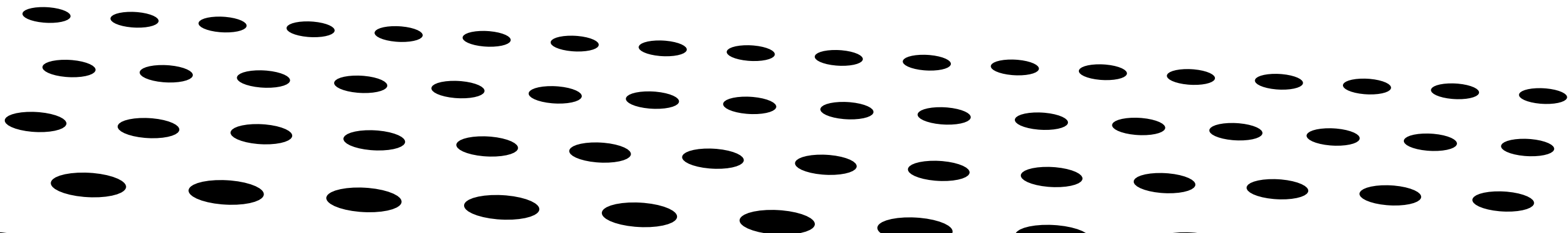
en als natte confetti

om je heen
op de grond ligt

je hoofd je hart
niet volgt
of andersom
zo je wil

is het probleem
alleen

je hebt niet zoveel
meer te willen
flikkert de liefde
eenmaal uit elkaar

DE VOEDSELBANK

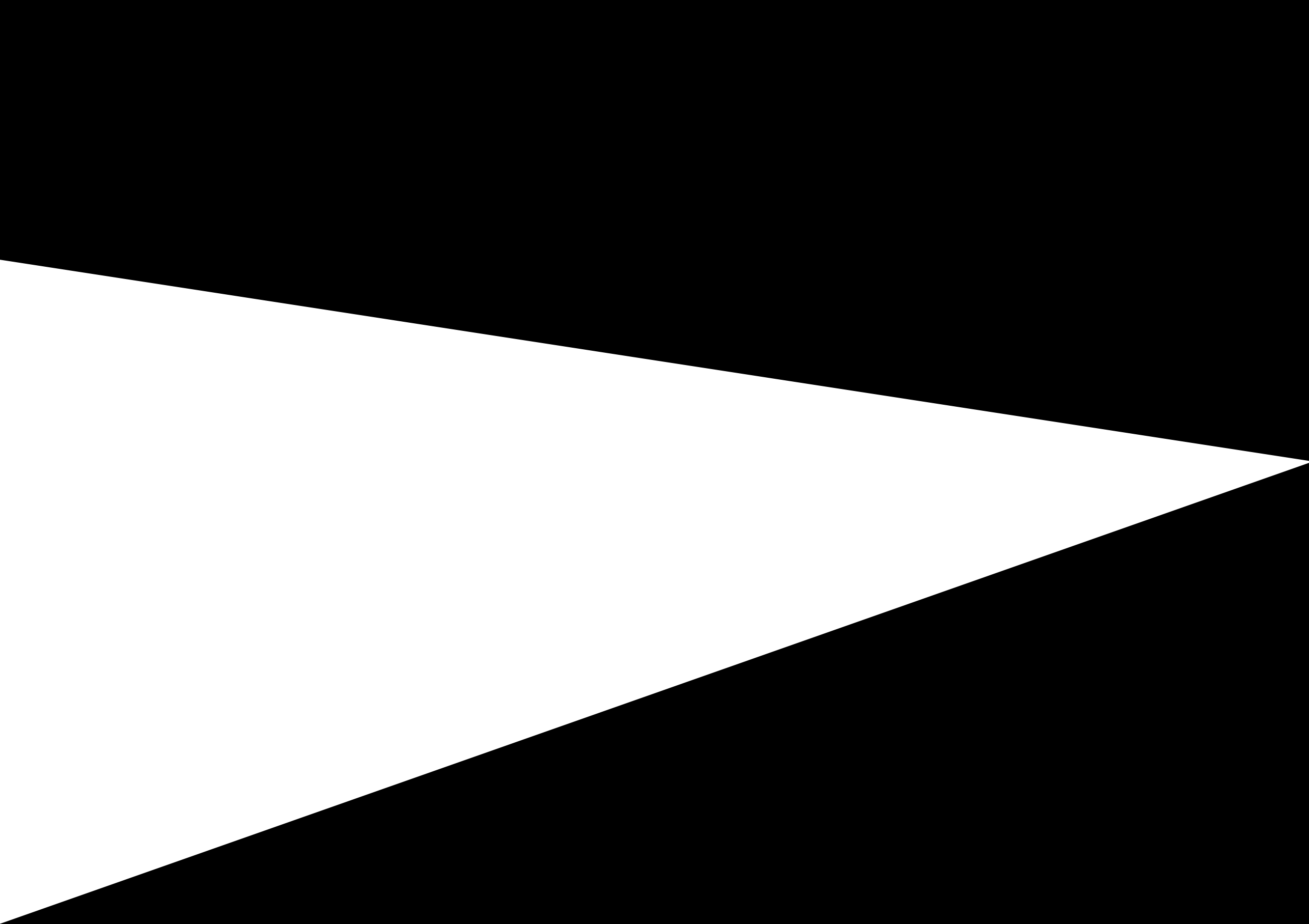
Fred had stress.

De eerste pepernoten lagen reeds in de supermarkt.
Hij had net voor driehonderd euro even de verwarming aangezet
en voor twintig euro een pakje sigaretten gekocht tegen de stress.
Gelukkig was vandaag zijn loon als buschauffeur gestort.
Na de huur en het gas en licht stond hij nog net niet rood
maar over een week zou zijn geld als nachtwaker gestort worden.
Hiervan kon hij dan een mooi regenpak kopen voor zijn baan
als fietskoerier.
En niet te vergeten een tas met boodschappen.

Toch voelde hij zich de laatste tijd niet meer zo alleen want
hij had leuke mensen leren kennen bij de voedselbank.
Zoals Leah.
Ze zagen elkaar weinig aangezien zij dubbele diensten draaide
in het verzorgingstehuis wat af en toe moeilijk samen ging met
haar baan als receptioniste en de mantelzorg voor haar moeder.
Maar die woensdagavond bij de voedselbank samen met haar.

Het leven kan zo mooi zijn.

Per Sempre
Antje en Wiel

KOCHXBOS
PUBLISHERS

AMSTERDAM
SINCE 2014

978-90-8335-963-6